

STEPHANIE MOLENAAR

Het Patroon

Op weg naar (de rebel in) jezelf

Karma says

If you focus on hurt

You will continue to suffer

If you focus on the lesson

You will continue to grow

Voorwoord

Dit verhaal moest worden geschreven, is spontaan ontstaan uit pure ‘begeisterung’. Dat begon op een moment op een zomerse ochtend in juli, waarin alles samen kwam: gevoelens, gedachten, processen en ervaringen, onderwijl nippend aan een dubbele espresso in mijn hangstoel. Om vervolgens te rennen naar mijn toetsenbord en te blijven schrijven tot diep in de nacht. Ver uit mijn comfortzone, van non-fictie en schrijven vanuit deskundigheid naar diep in mijn droom, om het woord en het gevoel de vrije loop te laten en weer eens een grens over te stappen. Voorbij schaamte, maar zo kwetsbaar en pijnlijk.

Embrace your inner rebel

Angst heb ik geen moment gehad, om wat ik zou schrijven, om reacties die zouden volgen of om ‘wat men zou denken’. Net als het hoofdpersonage in dit boek, ze heeft het niet van een vreemde, heb ik met leven en doorleven wel geleerd dat de enige waarde die er is, je eigenwaarde is. Dat als je je laat remmen door wat je kunt verliezen, door wat er wordt verwacht van je, door wat anderen kunnen denken, je jezelf tekortdoet. Angst is immers je grootste vijand. De mooiste dingen ontstaan uit je stoutste dromen. Het enige wat je hoeft te doen of te ontdekken, is jezelf. Het lef hebben om dit niet te beteugelen, het de vrije loop te laten zonder om te kijken, is wat voor mij voelt als een laatste stap in vele jaren van ontdekken, vallen en opstaan, van persoonlijke groei.

Wat je vasthoudt, raak je kwijt. Wat je loslaat, blijft bij je.

Dit boek is voor mij meer dan een droom die uitkomt, het voelt na tien boeken aan als eindelijk een ‘echt boek’ schrijven. Ik durfde het nooit, maar deed het ineens. Deels om alle wervelwinden aan gevoelens en gedachten te ordenen en helder in kaart te brengen waar ik naartoe bewoog, anders zou ik imploderen. Het schrijven is voor mij een verwerking, pure zuurstof, maar ook een glazen bol die inzicht geeft in de nabije toekomst. Het is een proces van loskomen van de

patronen die mij allang niet meer dienen en van het plaatsen van diepe pijn en emotie. Ik ben (weer) thuis, bij mij, bij dat kleine spontane en gevoelige meisje, met de (toen) lichtbruine lokken in twee lange paardenstaarten. Dat meisje dat terughoudend werd, een ivoren toren bouwde omdat ze in haar onschuld en gevoeligheid leerde zichzelf te verstoppen om zo zichzelf te beschermen tegen de pijn. Dat leerde dat liefde verdiend moet worden. Het geeft mij een gevoel dat een lange reis is afgesloten. De cirkel is weer rond.

What's meant to be, is meant to be

Toch had ik nooit kunnen bevroeden dat wat begon als de pure energie in de inkt te dopen, zou uitmonden in (alweer) een proces van laagjes pellen én aanbrenge. Met nieuwe ervaringen die je op de proef stellen alsof ze je steeds weer een spiegel willen voorhouden om te kijken of je er wel echt klaar voor bent om die nieuwe ik te zijn. Dat ik met het uit- en opschrijven zo fictionaryde wat waarheid werd, terwijl de waarheid soms verpulverde tot pure fictie. Dat allemaal is ook precies het sausje waarin ik dit verhaal heb willen gieten. Een persoonlijke blauwdruk verwoord in een smeug (en deels fictief) verhaal, maar wel met een inhoud waaruit hopelijk een flinke dosis persoonlijke ontwikkeling sijpelt. Als Klein Duimpje mijn eigen leven gebruikend als een soort spoor van broodkruimels en dit aanvullen met parallelle universa. Zo inkleuren met what wasn't meant to be or what could've been. Het is mijn verhaal, maar ook weer niet. Houd dat in gedachten terwijl je leest. Je kunt dit lezen als een heerlijk verhaal, of lachen van de herkenning als je in eenzelfde fase zit. Je kunt echter ook de patronen zien, het boek als één groot patroon waarbij het einde het begin is – zoals karma dat ook is – waarin ieder deel ook weer een patroon op zich is. Overigens niet uit mijn duim gezogen, de patronen zijn echt en gebaseerd op de app The Pattern die dit boek inspireerde. Het maakt dat je zelfs met je eigen patronen hetzelfde zou kunnen doen, het zet je aan tot nadenken. Als je daar zin in hebt.

Ik had dit boek niet kunnen schrijven zonder de bevrijdende, motiverende en soms pijnlijk spiegelende werking van eenieder die op mijn pad kwam en ook zij die daar allang op stonden. Om iets uit mij te halen wat zó was weggestopt, maar wel zo bekend voelde toen het naar boven kwam. Bij mij persoonlijk is veel echt even 'on hold' geweest, het kon niet anders, maar het was stiekem nooit echt weg. Alsof het in de sterren stond geschreven, want die app gaf vlak voordat ik begon te schrijven ironisch genoeg aan:

'Your souls are aligned for a purpose, there's a reason you've found each other. He is like an agent of change, pushing you to evolve and align with the directional flow and embrace your greatest gifts. This effect is mutual, bringing new experiences and pushing each other into unfamiliar territory.'

De app heb ik nu anderhalf jaar op mijn telefoon en is iedere keer weer bizar raak. In Amerika is het inmiddels een fenomeen waar menige gerenommeerde krant en magazine over gerept hebben. Het is simpelweg steeds 'spot on'.

Ik ga geen namen noemen, je weet wie je bent: dank je wel. Ik koester dit, en jou, in mijn hart samen met een enorme dankbaarheid dat we elkaar mochten vinden. Make no mistake, ik koester de lieve mensen in mijn directe omgeving, wetend dat dit verhaal ook wat met hen kan gaan doen. Zij uit mijn verleden en in mijn heden: als je dit boek onder ogen krijgt dan gaat dit misschien wat met je doen als je het inkleurt naar jouw waarheid in dit verhaal. Je gaat jezelf misschien herkennen in de fictieve personages en namen die ik iedereen heb gegeven. Weet dat de rode draad in Frederiques leven weliswaar gelijk is aan die van mij, maar dat ik nimmer de wens heb gehad autobiografisch te schrijven en juist in vrijheid het verhaal wilde laten vloeien om het zo in te kleuren naar een mogelijke werkelijkheid. Personages zijn ook samengevoegd en gebeurtenissen zijn toegevoegd of juist weggelaten. Het is wat dat betreft soms echt wat had kunnen

gebeuren, maar niet is gebeurd. Dus heb geen oordeel en voel geen pijn, I love you anyway ;)

Lieve lezer,

Uiteindelijk draait alles om jouw patroon en zoektocht naar wie je bent en mag zijn. Uit het putten van kracht uit een verhaal van een ander, terwijl je het ook met enige vermaak mag lezen en niet het zoveelste zelfhulpboek moet doorspitten om niets te vinden. Bounce, stuiter terug als het leven je op een doodlopende weg tot stilstand maant. Als de pijn die je voelt zo intens is, dat je denkt dat er geen weg meer terug is, zonder dat je gebroken achterblijft. Dat is echt niet zo. Alles wat je nodig hebt, is er al. Je bent het al. Geloof het van haar, die het de hard way moest leren. Enjoy the ride.

Liefs,

Stephanie

Opportunity

(June '21 – March '22)

This time in your life is intended to feel stimulating and to activate your creativity and excitement. You have the opportunity to ride an incredible wave. If you've recently been going through a hard time, this cycle can feel like a welcome relief.

Ik stap over op een selectievere datingapp, ik heb geen zin meer in *creeps*. Ik zie wel, vliegt door mijn hoofd als ik alle profielen scan. Her en der like ik terug en ik kom snel in wat leuke chats terecht, met vooral gladde Italianen en jonge mannen. Mijn oogjes worden danig geopend.

Friso, 23 jaar: *'Hey lekkere vrouw. U begrijpt natuurlijk dat ik een vrouw met zo'n appetijtelijke uitstraling natuurlijk wel een bericht stuur. Genoten van het weer?'* (Met matching foto van een gespierd en ontbloot bovenlijf, *of course.*)

Friso scheelt slechts zes jaren in leeftijd met mijn oudste dochter, dat is bizar. Ik beseft wat mijn dochter op haar pad krijgt en ik weet niet of ik dat als moeder nu leuk vind. Het is een onwijs leeftijdsverschil en daarmee geen pad dat ik wil bewandelen, maar dit houdt Friso niet bepaald tegen. De *fitboy* is wel in voor spannende ervaringen en steekt dit niet onder stoelen of banken. Dat allemaal gebaseerd op het grondige onderzoek van het bekijken van de profielfoto's, want die lange teksten die vrouwen kunnen schrijven zijn blijkbaar soms te vermoeiend. Het gaat om de eerste indruk, toch? Ik merk al snel dat hét meetinstrument niet je zorgvuldig gekozen woorden zijn, maar juist hoe je scoort op de schaal van 'lekker' en 'appetijtelijk' zijn. Snap ik best, het oog wil ook wat, maar echt origineel is het niet. Ik heb zelf althans zoiets van 'daar ben ik mee geboren en dat maakt me dus niet authentiek' en ben natuurlijk wel gevoelig voor het compliment, maar kijk ook en vooral even wie ik ben. Tegelijkertijd sta ik daar dan wel op mijn profielfoto mooi te wezen met mijn jurkje, hakken en lippenstift, *I get it*. Misschien ben ik wel een fossiel omdat ik juist connectie zoek naast *eye candy*.

Ik ben best naïef. Al klikkend door de profielen zie ik afkortingen die ik niet ken, excentrieke samenlevingsvormen die me doen blozen, zoekende zielen en ervaren verzamelaars. Ik klik mannen weg die ‘geen ons’ willen, omdat ik denk dat ze dan geen echte relatie willen (‘ons’ is ‘samen’ immers) en leer al rap dat de beste man het tegenovergestelde bedoelt: juist geen One-Night Stand. Ik lees hoe er naast ‘ons’ en ‘relatie’ ook zoiets is als een ‘fwb’. Dit is onder Viva-forum-lezers vast een bekend begrip, maar niet als je meer dan een kwart eeuw wat betreft daten in de koelkast hebt gezeten. Ofwel: *friends with benefits*. Dat klinkt heel wederzijds, kan het ook wel zijn, maar komt vaak neer op: ‘Ik zoek geen relatie, jij bent wel leuk maar niet op die manier leuk, maar ik wil wel seks, dus laten we dat maar doen tot er wat beters voorbijkomt.’ Het is maar net wat je (beiden) zoekt natuurlijk. Ook ontdek ik polyamorie: het hebben van twee (of meer) relaties tegelijkertijd. Vaak zijn het de vage profielfoto’s of de ‘discretie vereist’-profielen, maar niet altijd. Ik huppel ondertussen als een soort van Frederique in Wonderland met grote ogen en gezonde interesse door dit landschap.

De mannen komen op mij af als bijen naar de honing. Ik ben mij daar nooit bewust van geweest, weet ik veel. Ik ben schijnbaar vooral appetijtelijk voor alles onder de 35 en ouder dan 50 jaar. Wat is dit? De ene groep gedreven door spannende ervaringen, wensend dat hun ‘MILF-droom¹’ in vervulling gaat. De andere groep soms *beyond caring*. Ik ben geïntrigeerd en reageer op Max om een gezellig kijkje in de wereld van de jonge adonis te krijgen.

¹ * ‘Mother I’d Like to Fuck’ (andersom is het een DILF, D for ‘Dad’).

Max, 29 jaar: *'47 jaar?!? Niet waar! Wat is je geheim? Je krijgt vast veel aandacht van de mannen.'*

Frederique: *'Why, thank you. Maar ben jij niet een beetje te jong?'*

Max: *'Op welke leeftijd val je dan? Het is in deze jungle echt jagen hoor. Kun je me trouwens, gezien je beroep, even les geven? Ik kan nooit zo goed slapen. Mag ik langskomen?'*

Frederique: *'Joh, je bent 29. Knappe, leuke twintiger aan je zijde vinden en mooie dingen gaan doen. Dat is toch leuker?'*

Max: *'Nee, die zijn te afwachtend en te onzeker. Ik vind jou veel leuker. Heb ik een kans?'*

...

Max: *'Ik lust nog wel een lekker toetje. Kunnen we niet gewoon zien hoe het loopt? Zonder verplichtingen hoor, niet gaan nadenken over trouwen of zo, haha.'*

Frederique: *'Nou dat laatste doe ik sowieso niet meer. Dat eerste ook niet.'*

Max: *'Hmmm...'*

Frederique: *'??'*

Max: *'Nou, 1. Dat je lekker bent. 2. Even nadenken (ik stel me nu wat dingen voor over jou). 3. Hoe wij gaan daten.'*

Frederique: *'Even zonder gekheid, ik ga dit niet doen.'*

Max: *'Maar we kunnen toch zien hoe dit loopt, als we samen zijn? Als mijn leeftijd je dwars zit, zeggen we toch gewoon dat we collega's zijn of zo?'*

I noticed tonight that the world has been turning
While I've been stuck here, tethering around
Though I know I said I'd wait around till you need me
I have to go, I hate to let you down.
But I can't stop now, I've got troubles of my own
Because I'm short on shine
I'm lonely and I'm too tired to talk.
-Keane, Can't stop now-

– Oktober 2014 – Mijn wens om een rustige baby in mijn armen te houden komt uit: mijn zoontje doet alles perfect. Een kleine tien dagen geniet ik al intens, zit ik op een blauwe wolk, is alles zoals het moet zijn. Het is dag tien en de kleine man is even op wandeling, ik ben alleen thuis zodat ik een moment kan rusten. Ik sta op en de wereld onder mijn voeten kleurt rood en bruin, alsof iemand met donornieren aan het strooien is geweest en vervolgens de flessen ketchup heeft gevonden. Ik voel alle warmte wegtrekken uit mijn lijf terwijl het duizelt in mijn hoofd. Ik kruip naar het toilet, laat sporen achter in de woonkamer die in een horrorfilm thuishoren, heb gelukkig mijn telefoon bij mij en weet de verloskundige te bellen terwijl ik met afschuw naar die zee aan bloed en stolsels zit te kijken.

Eenmaal in het ziekenhuis blijf ik flauwvallen, ik verlies liters bloed, en doe dit ook in de badkamer om mij te bezeren. Ik moet met spoed onder het mes, maar ik kan nog niet geopereerd worden gezien de maaltijd die ik nog te kort geleden heb genuttigd en de risico's die dit geeft bij een narcose. Maar even goed omdat ik dit weiger omdat ik pas onder het mes wil als mijn zoontje zijn voeding heeft gehad. Totdat er geen keuze meer is. Zo rond middernacht word ik, onder het toeziend oog van een geschrokken kleine dochter, weggereden naar de

operatiekamer. Ik hoor en zie met vlagen wat er om mij heen gebeurt. Ik blijf maar wegzakken. Het is koud, steeds kouder, terwijl ik slapper word. Ik merk hoe ik op een harde tafel wordt gerold en voel verder amper wat. In flitsen van bewustzijn zie ik de ene na de andere arts binnenkomen, letterlijk en fysiek want ik lig halfnaakt en met mijn benen gespreid op de tafel. Het kan mij niet meer deren. De enige gedachte die ik nog heb, zijn mijn kinderen. Ik kan niet meer, echt niet meer. Alle Chi, of prana *if you wish*, vertrokken. Ik ben kapot: stuk én op.

Ik ben weg voordat de verdovende middelen mijn bloedbaan bereiken. Het duurt misschien een nanoseconde, mijn vertrek, weet ik veel. Het wordt donker, al mijn lichten gaan uit en dat is prima. Ik word wakker in een wolk van rozig licht. Het is hier sereen en fijn, veilig en goed. Voor mijn gevoel lig ik op een wollig bed, ik voel me fit en blij en voel alleen maar liefde. Ik zie (nog) niet scherp, het is net alsof alles out of focus is, maar de figuren die ik zie warmen me op. Ik wil hier gewoon blijven liggen, het is heerlijk, om te kijken en te voelen en gewoon hier te zijn. Ik krijg kippenvel en begin te rillen als ik de kou weer over mijn lichaam voel kruipen. Ik sluit mijn ogen, om ze plots weer te openen en verblind te worden door een zee aan licht. Vreemde gezichten hangen over mij heen en ik voel kou, veel kou. Ik kan niet denken, weet niet waar ik ben. Ik doe mijn ogen weer dicht om terug te gaan naar waar ik net nog was, waar het zo fijn was. Het lukt niet, f**k. Ik open mijn ogen, aangemoedigd door de verpleegkundigen aan mijn bed. Ze leggen mijn zoontje bij mij neer. Meer is niet nodig.

'You have to lose yourself to find yourself.'

- Willem Dafoe -

...

Ik word platgespoten met morfine. Niet dat het veel helpt, de pijn laat zich niet onderdrukken. Ik voel me ellendig en ademloos, het happen naar lucht alleen al zo pijnlijk dat ik niet meer weet waar ik het moet zoeken. Er wordt duidelijk een noodrem gebruikt om mij op weinig subtiele wijze te laten weten dat ik zo niet verder kan gaan. Dat weet ik wel, maar doe het maar. Ik moet deuren sluiten en voor rigoureuze veranderingen kiezen, *I get it*, mag ik nu weer ademen? Twee dagen later krijg ik het antwoord als ik het uitschreeuw van de pijn en weer een lange naald in mijn bil verdwijnt. Ik wil vertrekken in de roes van sufheid die de opiaten me geven. Om de pijn te onderdrukken, maar net zo goed mijn gedachten en gevoel. Ze weten keer op keer niet waarom ik zoveel pijn heb, waarom die ribben zo zwaar zijn gekneusd, ik maar blijf kuchen en creperen en dit blijft maar terugkomen. Ik ga af en aan, iedere keer als het net een dag beter gaat, val ik weer om en schreeuw ik het uit van de pijn, *and I'm no sissy*. 'Ik baar liever nog een kind', verzucht ik als de arts aan me vraagt de pijn te scoren, ik meen het echt.

Alles laat ik uit mijn handen vallen, ik heb geen keuze, en ik vlucht in veel slapen. Om in mijn dromen achtervolgd te worden, met nog meer woest water. Ik weet het en probeer toch nog te vluchten. *Can't blame a girl for trying*, toch? Er is alleen geen ontsnappen aan deze keer. Dit struisvogeltje mag met haar kop boven de grond blijven en naar de lucht kijken in plaats van onder de grond te turen in de hoop dat alles wel voorbij gaat of stiekem niet bestaat. Deze modus uit het verleden, toen best nuttig, is op. Het dient me niet meer. Het is klaar, deze turbulente achtbaan. Alles voelt lichter, of dat is de morfine, dat kan ook ;)

‘This is a time for endings and beginnings. You’ll see more clearly what is and isn’t working in your professional and romantic life. If your connections are aligned with who you truly are, then things can move to the next level right now. But if you’re feeling dissatisfied or like something is missing, take notice. Any issues won’t go away unless you make a change. Any sense of being drained is forcing you to face objective reality and the cold hard facts, motivating you to make a change.’

– Even later – Het zijn de paddenstoelen in de koelkasten van de supermarkt die plagend op mijn scherm verschijnen terwijl ik mij klaarmaak om te vertrekken naar de beloofde *home cooked meal* met hoog ‘foodie-gehalte’. Niets leuker dan mij groen te maken door de fungi waar ik niet tegen kan immers ;) Het zijn de vegetarische reepjes en vakkundig gesneden groenten die ik even later in de wokpan zie liggen en de koriander die eenzaam op het plankje wacht om de dis te completeren en op te sieren, terwijl we al de eerste vorkjes aan het prikken zijn. De praatstoel is voor hem, terwijl ik zijn stekje in mij opneem en merk dat niets me eigenlijk verrast. Een keuken vol flessen verraadt de passie voor het koken, de lange tafel de liefde voor gezelligheid. Geen fruitschaal op tafel, doch wel een Appel aan de muur. Dansende vlammetjes in een kaarsenhoudertje, opgesierd door een fijne fles rode wijn. Een keuken vol passie en *a man at home*, bedenk ik terwijl ik het rode vocht langs mijn lippen laat glijden en de curry voel branden op mijn tong.

Ik geniet van zijn verhalen, *always a sucker for a good story*, hoe ze een twinkeling in zijn ogen brengen om wat al in gedachten is ontsproten maar nog net niet is uitgesproken. Om de herinnering misschien, of juist de rebellie die in geen enkel verhaal ontbreekt. Ik sta op en loop de paar passen naar hem toe, vanuit zijn stoel kijkt hij mij aan. Mijn hand streelt over zijn baard, vers gekapt en korter dan ik ooit bij hem heb gezien, strakker dan het tafelblad op een gezicht zo ontspannen. Ik ben blij dat ik hier naartoe ben gereden, net één dag beter en volgepompt met paracetamol. Als ik iets wil, ga ik wel, zelfs als ik pas een dag weer op mijn benen kan staan. Ik vergeet het allemaal terwijl ik voor me uit kijk. Mijn ogen rusten op zijn lange lijf, dat in de deuropening staat als een plotse verschijning na een snelle verdwijning waarin ik even snel mijn telefoon checkte op eventuele noodberichten die er niet waren. Een stiekeme *smile* verschijnt op zijn gezicht, als ik hem volg op de treden naar boven om te ontdekken waar die *smile* vandaan kwam.

Ik loop verder en voor mijn ogen verschijnt een massagetafel, handen die hun magie kunnen doen om de spanningen uit mijn rug te bevrijden. Kan het beter? Ik sta dicht tegen hem aan, terwijl onze lippen elkaar raken en mijn handen glijden over zijn rug en door zijn haren, vindt mijn crèmewitte top de vloer. Mijn gelaarsde voetjes worden bevrijd terwijl mijn zwarte jeans langs mijn benen kruipt. Even twijfel ik of ik niet liever wil blijven kussen en hem dicht tegen mij aan wil voelen, toch ga ik liggen op de massagetafel om me te hullen in het gedimde licht en de warme olie waarmee zijn handen glijden over mijn lijf, terwijl de lieve liedjes de ruimte vullen. Pure ontspanning komt over me heen terwijl hij rond de tafel en over mijn lichaam beweegt, als een dans der verleiding. Zijn hand drukt wat zwaarder op mijn onderrug als hij – multitasking wonder dat hij is – zich al masserend ontdoet van wat hem bedekt. Ook al zijn mijn ogen gesloten, op mijn netvlies wordt het beeld afgespeeld van een heerlijk naakt lijf dat mijn inmiddels geheel evengoed naakte lijf bespeelt met de druk van zijn vingers. Ik voel hoe hij voor mij komt staan, zijn handen kneden mijn schouders en glijden verder langs de randen van mijn schouderbladen. Mijn handen die hun ruststand niet kunnen vasthouden en als vanzelf omhoog reiken, langs zijn benen en over

zijn gespierde billen. Hij leunt lichtjes voorover in zijn beweging om de spanning uit mijn ruggengraat te kneden om terug te veren op het moment dat mijn handen naar voren glijden. Hij pakt mijn handen terwijl ik mijn ogen open, ik moet even landen als ik ga zitten en beweeg me naar zijn bed.

Het zijn misschien drie passen die ik zet naar zijn bed, gevolgd door twee diepe zoenen terwijl ik met één beweging op hem ga zitten, nog steeds de lippen verzegeld op elkaar. Mijn handen die over zijn borst gaan, zijn borsthaar kietelend door de streling van mijn vingers die al verder naar beneden hun weg vinden. Het spelen en plagen is van korte duur, als ik in zijn ogen kijk en zie wat ongetwijfeld ook gespiegeld staat in die van mij. In één beweging rolt hij mij om, zijn sterke armen parallel naast mijn lichaam en zijn ogen gevuld met maar één gedachte die ongetwijfeld tot wasdom kwam terwijl ik nog op de massagetafel lag. Zijn lijf over mij heen, terwijl in luttele seconden mijn benen over zijn brede schouders belanden in een beweging van zijn arm. Zijn daadgerichtheid gehuld in één en al ervaring pleziert de rebel in mij, de stoutheid die zo heerlijk tegenstrijdig is met de zachtheid van zijn handen minuten geleden. Ik ontmoet zijn ogen, terwijl ik meebeweeg op zijn ritme en we versmelten in de passie.

Zachtjes vlei ik mij naast hem, mijn hoofd op zijn borst, mijn arm eromheen en mijn been over dat van hem. Het is heerlijk, zo liggen en zo praten. Mijn handen die willen strelen, zijn handen die mij tegenhouden. Alsof dat kan, zeg me dat ik iets niet kan en ik doe het juist. Op verkenning en op avontuur, een stukje mij dat zich nooit in het doosje van Pandora heeft laten stoppen. Tijl laat me soms zonder woorden, waar ik zelden sprakeloos ben, om een gevoelige snaar te raken. Zonder het zelf te weten.

Mijn handen ontsnappen uit zijn grip, het verlangen te groot om te voelen en een vervolg te maken op het verhaal dat voor mij nog niet klaar is. Terwijl hij praat en woorden toch niet tot mij komen, draaien de rollen om en is het zijn lijf dat de sensaties van strelingen en bewegingen voelt. Is het mijn lijf dat hem vastklemt en dieper in zijn matras doet verzinken. Beweegt hij mee op mijn ritme, als mijn handen zijn bovenbenen grijpen voor steun en zijn handen mij plagen. Mijn gretigheid wordt groter, de honger nog niet gestild, als ik mij van hem af laat rollen en ik zijn bed overdwers wil ervaren, terwijl hij achter mij komt staan. Het gevoel is zo heerlijk dat ik hier nog even in wil blijven.

De app had gelijk in zijn patronen, besef ik als ik dit moment weer naar boven laat komen als ik naar huis rijd. De zoen bij de voordeur verbrekend om mij richting mijn auto te begeven, op weg naar huis. De weg rustig, zo laat op de avond, waardoor de afgelopen uren nog even als een film door mijn gedachten spelen. Het is de dynamiek die fijn voelt, al voorspeld door de app, maar wat me meer bezighoudt zijn de gevoeligheden die hij onbewust in mij naar boven brengt. Het verrast me iedere keer weer.

‘Something about him makes you feel self-conscious, there’s an underlying energy making you feel unsure. That’s unusual for you. It could seem like he’s trying to provoke you, even if he’s done nothing to elicit such a response. It can motivate you or shut you down. He is probably not aware of his effect on you.’

De volgende dag val ik weer om. Rechtop staan is er niet bij, mijn ribben doen zeer en ik ben weer eens op. Ik spendeer de dagen en weken in mijn hangstoel, onder een dekentje, kijk wat voor me uit zonder te zien. De simpele dingen kosten me onwijs veel energie, ik kan niets. Zelfs mijn hoofd weigert. Ondertussen voel ik wel aan alles dat de pijn niet weggaat, noch uit mijn ribben, noch uit mijn hart. De één vervult Frederique, de ander de rebel. De aantrekking en chemie bij de

één zo groot, terwijl hij ook behoorlijk drukt op mijn pijnen en me kan onderdompelen in twijfel. De vertrouwdheid en connectie bij de ander juist zo mooi, alsof we elkaar al eeuwen kennen. Ook hij drukt op mijn pijnen, maar met een zachte hand opdat ik niet verdrink in getwijfel. Waar ik bij de één val, vangt de ander me juist op. Het is een onmogelijke keuze, ik wil ze allebei, terwijl ik ook wil kiezen. Moet kiezen, omdat morfine me niet op de been kan blijven houden.

The people coming into your life right now are meaningful and aligned with your relationship intent. That's also true of the people leaving your life. You may not want to say goodbye, but nature is taking its course. Even if it's painful to let someone go, know that every ending allows for a new beginning.'

...

Ik zie niets dan mist. Niet in mijn hoofd, zoals al zoveel maanden het geval is, maar voor mijn ogen dansen de dampen hun spel terwijl mijn lijf alles eruit zweet. Een hand wordt subtiel op mijn schouder geplaatst om zachte masserende bewegingen te maken. Ik voel de tintelingen op en door mijn huid gaan en schuif naar achteren, dicht tegen zijn benen aan en laat mijn vingers over zijn benen gaan. Hier, middenin het Turkse stoombad, voel ik zijn lijf achter mij en wil ik nog meer aanraken, maar doe ik niets. We lummelen, lachen met de andere saunabezoekers, drinken bier en sauna'en tot ik bij een volgende ronde in de sauna mijn ogen richt op de mensen aan de andere kant van het raam en tegenover ons, zodat mijn hand strelend zijn weg vindt om te voelen wat dit met hem doet. Terwijl het zweet in druppeltjes van mijn lijf glijdt, voel ik de warmte vanbinnen, niet opgewekt door de hoge temperaturen. We besluiten te relaxen, samen alleen in de met lavendel bedwelmde chillroom, en hangen naakt op een bank. 'Ik heb zin in je', fluister ik hem toe. De grijns op zijn gezicht bevestigt wat ik voor mijn ogen al zie. Het voetenbadje weet me niet af te koelen en ondanks de mensen om ons heen gaat mijn hand weer waar deze niet gaan kan. Dat we midden in een gangpad zitten waar mensen komen en gaan, lijkt hem meer te deren dan mij. Toch is het vandaag niet de rebel die de overhand heeft, versmelten mijn twee kanten dan eindelijk tot één? Of heb ik ze eindelijk allebei geaccepteerd en ruimte gegeven?

'Je kunt dat niet zomaar hier doen hè, waar iedereen langsloopt', zegt hij nog terwijl hij me plagend aankijkt. We gaan naar boven, waar het op dit latere uur uitgestorven is en we lopen rond in de leegtes. Zonder woorden, geen intentie uitgesproken maar duidelijk beiden op zoek naar een plekje met privacy. We stuiten op een zitje, op de vide boven het zwembad maar uit het zicht. Ik plof neer op de bank, hij naast mij. Ik kijk om me heen en hoor hoe de klanken uit het zwembad onder ons wegebben tussen het gespetter en geplons, terwijl we dicht tegen elkaar aan gaan zitten en alle zelfbeheersing net zo goed wegvloeit. Onze

lippen raken elkaar om snel over te gaan in lust, zijn handen glijden over mijn lijf. Ik voel hoe ze subtiel onder mijn badjas glijden én ik voel dat ik meer wil, dit alleen is niet genoeg. Kan ik dit wel hier doen? Het schiet door mijn hoofd, zittend in deze open ruimte waar Jan en alleman zo voorbij kunnen lopen. Maar Jan kan me gestolen worden, ik heb alleen zin in deze man, die net omhoog veert en richting de ronde deur loopt waar we op uitkijken. Die deur die lijkt op een beschilderde fata morgana, maar stiekem een oosterse ruimte herbergt die al in de afkoelstand staat, waar wij steeds warmer worden. Weifelend gaan we naar binnen om verstrengeld te raken in elkaar.

De badjassen glijden van onze lichamen naar de grond, terwijl we richting de met mozaïek belegde bankjes bewegen. Ik voel alleen maar aantrekking, chemie en lust, als vanzelf zak ik op zijn schoot. Zijn groenblauwe kijkers weerkaatsen de spanning, woorden zijn overbodig. Boaz staat op en weet in één beweging mij op een verhoging te tillen. Ik hoor lawaai, iets valt, het kan me niet schelen, het geluid echoot nog na in de ruimte. De oosterse lamp achter mij houdt het niet als ik naar achteren leun en mijn benen om zijn slanke gespierde lijf klem. De intensiteit van de passie raast door me heen, als onze bezwete lichamen versmelten en onze ogen elkaar ontmoeten. Ik zie wat ik zelden (tegelijkertijd) zie; naast de lust en de passie zit hier zachtheid en een sprankeling van *excitement*. Het maakt me blij en angstig tegelijkertijd, maar nadenken kan ik niet meer. Een stevige grip maant mij tot omdraaien en ik voel hoe ik de lucht in wordt getild. Mijn lippen vinden zijn lippen weer en vervolgen hun weg langs zijn hals, terwijl mijn lijf middenin deze mythische ruimte ritmisch beweegt in zijn spel. ‘Nee... held’ ontschiet van mijn lippen terwijl hij zijn krachtinspanning inzet en mij voorziet van intens genot. Deze man brengt me de ene na de andere *novelty* zonder dat ik uit mijn comfortzone ga, ik weet dat ik dit herken.